

grad tager fat i: Hvordan kan vi forbedre regelgrundlaget? Hvordan kan vi forhindre først alle de der eksterne ventelister – dem har vi jo snakket om – strålekanoner, operation osv.? Men hvad med de interne? Der er jo mange rundtomkring i lokalaviserne, der beskriver historier om, at folk, når de får at vide, at nu skal du i gang med en behandling fra en strålekanon, så passer det, og det er o.k., men det tager bare meget, meget lang tid, før den diagnose bliver stillet. Det tager meget, meget lang tid, før man kommer fra sin praktiserende læge osv. Hvordan kan vi løse de problemer?

#### Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Vil indenrigs- og sundhedsministeren have ordet? Det får han.

#### Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det har været spændende at sidde og lytte til, men opløftende kan man vel ikke kalde det. Ordet forvirring bliver nævnt. Jeg synes, at de, der er mest forvirrede, jo er oppositionens politikere, som ligesom søger forvirringen frem for afklaringen. Fru Anne Baastrup bidrager til det her til sidst ved at sige, at der må være noget galt med regelgrundlaget, og at det skulle jeg have sagt. Det kan jeg ikke erindre jeg har sagt. Jeg synes sådan set, at vi har et meget klart regelgrundlag her.

Jeg er i øvrigt fuldstændig enig i den måde, fru Lone Møller udlagde garantibegrebet på. Det svarer fuldstændig til det, der står i regelgrundlaget. Det svarer fuldstændig til den måde, jeg selv oplever det på, og svarer i øvrigt fuldstændig til det, som ordførerne fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti også har sagt. Regelgrundlaget er nemlig meget, meget klart, og det går jo ud på, at vi har sat nogle frister for, hvor hurtigt man skal behandles. Det er maksimale ventetider. Det er vigtigt at understrege. Det er også en vigtig selvstændig pointe i forhold til kritikken af strålecenteret i Herlev, for det er ikke et regelsæt, der betyder, at bliver man bare strålebehandlet inden 4 uger, så er alt godt. Nej, der kan være nogle patientkategorier med bestemte diagnoser, hvor 4 uger er for lang tid. Så er det selvfølgelig et lægefagligt ansvar at sørge for, at de kommer forrest i køen.

Men der er nogle maksimale ventetider. Det bedste er naturligvis, hvis man på alle strålecenter ligesom på alle kirurgiske afsnit kan holde de her frister. Det er det bedste. Men regelsættet ta-

ger jo højde for, at så god kan verden ikke være til alle tider, og det pålægger derfor sygehuset en aktiv handlepligt. Hvis ikke man kan levere behandling til tiden, skal man tage patienten i hånden og søge at finde et andet tilbud, og kan man ikke det selv, så skal man gøre det ved Sundhedsstyrelsens mellemkomst. Det er et ganske udmærket regelsæt.

Det, der har været problemet i den konkrete sag, er, at regelsættet ikke har været efterlevet. Og det, man kan se i den redegørelse, der har været afgivet, er, at det ikke har været efterlevet på strålecenteret i Herlev, det er åbenlyst, og at det ikke har været efterlevet i Sundhedsstyrelsen, det er åbenlyst.

Hvad skal så reaktionen være på det? Den skal selvfølgelig være den beslutning, der er truffet, nemlig at sørge for, at systemerne fremadrettet efterlever de i øvrigt udmærkede regler. Det er der taget alle mulige skridt til, og jeg er da glad for at kunne notere, at der sådan set ikke er nogen, der har anholdt de initiativer, der har været taget. Jeg har ikke hørt nogen kritik af de initiativer, der har været taget. Jeg har heller ikke lyttet mig til, at nogen har foreslået nogen supplerende initiativer. Også på det her punkt må man altså konstatere, at det, regeringen har gjort, må være det, der i situationen er det nødvendige.

Kl. 15.05

Så vil jeg også gerne kvittere for fru Lone Møllers bemærkning om, at aldrig før er så mange blevet behandlet. Det er jo rigtigt, det er en rigtig måde at karakterisere status på dansk kræftbehandling på. Der har aldrig været brugt så mange ressourcer, der har aldrig været så mange patienter, der er blevet behandlet, de er aldrig blevet behandlet så godt. Og det skal man være tilfreds med, men det er selvfølgelig ikke nok.

Hr. Morten Østergaard spurgte nemlig sådan retorisk: Kan man være tilfreds? Til det vil jeg gerne sige, at jeg ikke er tilfreds, og jeg tror heller aldrig nogen sinde, jeg bliver det, for jeg tror ikke – for nu at være helt ærlig – at det lader sig gøre at lave det unikke sundhedssystem, hvor der ikke er noget, der kan gøres bedre.

Jeg er meget, meget tilfreds med – sådan som debatten her i dag jo også viser – at regeringen de sidste 5 år i dynamisk samspil med Dansk Folkeparti har løftet kræftbehandlingen kvantitativt og kvalitativt, har vist mod til politisk at gå nye veje i forhold til eksperimentel behandling. Men det er selvfølgelig ikke tilfredsstillen-